

[Niels Helvog Petersen.]

af en sådan 4-5-årig periode vort underskud på betalingsbalancen. Jeg opstillede 6 punkter, som nødvendigvis måtte indgå i sådanne bestræbelser.

For det første: store øjeblikkelige besparelser. Jeg nævnte tal på 2 milliarder kr. Der blev ikke noget ud af disse bestræbelser. Vi fik fra regeringens side og med regeringens og SF's tilslutning foreslået og gennemført besparelser for det indeværende finansår på 860 mill. kr. Jeg har et spørgsmål til budgetministeren i den anledning: hvordan går det med disse besparelser på de 860 mill. kr.? Så vidt vi kan se, er det ganske vist gået sådan, at der er gennemført besparelser på nogle af de punkter, man stillede op, men til gengæld er der på andre punkter — jeg tænker her f. eks. på forhøjelsen af børnetilskuddet som følge af den højere mælkepris — sket udgiftsforøgelse. Hvorledes er det samlede billede, som det tegner sig i dag? Er det realistisk at regne med, at regeringen på dette punkt opfylder, hvad den stillede i udsigt at spare, de beskedne 860 mill. kr.?

Punkt 2 var, at vi skulle forhandle os frem til en målsætning for den fremtidige udvikling af de offentlige udgifter. Jeg satte det mål op, at de offentlige udgifter måtte ikke stige mere end $2\frac{1}{2}$ -3 pct., hvis det skulle lykkes at nå den målsætning, vi havde sat op, nemlig en ligevægt i forhold til udlandet. I øjeblikket stiger de offentlige udgifter vel godt og vel med det dobbelte af denne målsætning. At nedsætte væksttempoet fra det nuværende niveau til $2\frac{1}{2}$ -3 pct. for den samlede offentlige sektor vil kræve ganske overordentlig stærk indsats. Men det er nødvendigt, hvis det skal lykkes at komme ud af de betalingsbalancevanskeligheder, vi er inde i. Der blev intet ud af dette. Der er i år en vækst i de samlede offentlige udgifter, efter hvad det økonomiske sekretariat har opgjort, på ca. $5\frac{1}{2}$ pct. reelt og muligvis mere, alt afhængigt af udviklingen på de lovbundne udgifter. Jeg vil godt pege på, at det er uundgåeligt i bestræbelserne for at dæmpe væksten, at man her inddrager det offentlige personaleforbrug; det er jo i allerhøjeste grad på personalesektoren, vi har vanskeligheder med at styre udgiftsudviklingen.

Det tredje punkt, jeg pegede på, var be-

hovet for en bedre styring af den offentlige sektor som helhed. Der kan her peges på et katalog af problemer, som vi står over for, men i forgrunden står budgetsamarbejdet mellem kommuner og stat, hvor jeg tror man gør fremskridt, og en afvikling af refusionerne i forholdet mellem stat og kommuner.

Dette sidste synspunkt gav regeringen meget rigtigt udtryk for, at det ville den kaste sig ud i i det notat, som PØ-udvalget fik, af 9. februar, hvor man sagde, at man ville afvikle refusionsordningerne. Men det er unægtelig sparsomt, hvad vi har set af konkrete initiativer fra regeringen, det er sparsomt, hvad vi har kunnet skimte af en målsætning for regeringens virksomhed på dette område.

Jeg nævnte for det fjerde, at der måtte indledes et samarbejde omkring spørgsmålene om økonomisk demokrati og skabelse af en større opsparring i samfundet som helhed, således at der kunne frigøres større kræfter til produktiv indsats. Der er som nævnt intet sket i denne samling i den retning.

Endelig nævnte jeg, at der var behov for at inddrage boligområdet i hele den samlede sanering; vi kan i dag desværre konstatere, at boligområdets inddragelse i stedet for en bred løsning førte til et skævt forlig, som ikke er tilfredsstillende for det radikale venstre.

Jeg nævnte for det sjette, at der var behov for en stærk indsats i retning af administrative reformer, og som et særligt punkt nævnte jeg her, at man måtte se på administrative lettelser især for de mindre erhvervsdrivende. Jeg tror, det kunne bidrage til at sætte mere skub i arbejdslyst og produktivitet, hvis man satte ind på disse punkter.

Jeg må konstatere, når jeg ser tilbage på de beslutninger, jeg efterlyste i åbningsdebatten, og som der i virkeligheden var god tilslutning til fra budgetministeren i hans svar til mig, at det er et magert resultat af den forløbne samling.

Det er derfor meget let at forudse, hvad der bør være hovedpunkterne i den næste folketingssamling, for hovedpunkterne også i næste folketingsamling bliver nøjagtig de samme punkter, som burde have været hovedpunkterne i den forløbne samling.

Det forholder sig sådan, at vi sådan set